

Nevin Birsa

BEDENJE

Vsa okna so odprta
in karavane misli se pomikajo navzgor
in navzdol,
nihajo z nervoznim utripom.

Plešejo po dolinah.
Ure se ustavijo.
Sprehajajo se po kazalcih in številkah.
Ure tečejo, se ustavljajo in tečejo.
Tečejo in se ustavijo.

(Velik lok se vzpne nad kvadratom lune,
barvne črte preletijo
vznožja in vrhove.)

Sekunde se vlečejo v stoletja.
Pa vendar, vse obstaja, migota.
Obstaja ta trenutek,
obstaja ta listič, utopljen v klorofilu
in jezeru, gladkem kakor steklo,
in razbrazdanem morju alg,
obstaja ta kozarec, ta bedeča noč.

Zganejo se. Potem mirujejo. Intakodalje.
Potem mirujejo.
Še zmerom so zelene, polne klorofila.
Čutim jih ob ušesu: govorijo.
Najprej tiho, potem vse glasneje.
Naj govorijo.

Zeleni kazalci bežijo po obodu ure.

Nepremične stene, rumena igra.

Po tipkah mojega čela brstijo ognji.

JESEN

Kakor plaz je udrl preko hiš
jesenski mrzel piš.

Za hip je splašen pes obstal,
poškilil v nebo in bevsknil,
nato se je zagnal po mokrem asfaltu.

Postave so upognjene, ogrnjene s plašči,
z dežniki v rokah hitijo
skozi mrzel dež in burjo.
Stark ni več na cesti,
tudi ne starcev.
Nebo je na tvojih ramenih,
tako je blizu
ali neprecenljivo visoko:
tega v poševnih oblakih ne moreš dognati.
Drevje se naslanja v sivi somrak,
poševno je, kakor oblaki,
zaganja se nekam v nebo
ali je priklenjeno k zemlji:
tudi tega ne moreš dognati.

Na robu mesta se ne ozreš več.
Pred teboj je morje vetra
z valovi drobnih, kakor igle
ostrih kapljic,
ki bijejo v obraz in gole roke.

Pred teboj je ravnina,
ena sama cesta.

V prsih udarja srce,
zagrebeš se vase,
pod teboj je zemlja,
nad tabo visi nekaj nedoumljivega,
podobnega noči ali beli vezenini.

Veter z dežjem pod nebom.

SIVO DRGETANJE

Vse je odšlo v zgodnjo jesen:
 tvoj krhki obraz, ki se je že stokrat razbil
 ob obali mojega usmiljenja,
 deževna noč, ki v intervalih
 škropi mrtve strehe:
 je čas, ko se bliža deževje.

Drgetam, komaj opazno drgetam
 pred obzorji, ki prihajajo
 iz zemlje, naelektren ključem solze,
 bežim pred vsem, kar me neusmiljeno
 požira,
 bežim pred soncem, ki ga ni,
 bežim pred rjavo potjo,
 tečem na teraso
 in bruham med skoraj suhim perilom,
 kolnem nič in kolnem vse:
 prekleti veter, preklete grmenje,
 prekleta dvorišča,
 ki jim veter razjeda trebuh, prekleti veter!

Potem ni glasu od nikoder.
 Bled stojim med izjokanimi barvami,
 moten sij mi zaliva oči,
 tavam po nekem nepoznanem planetu
 in ves majhen drezam v pesek, kar tako.
 Rad bi videl staro telo
 pozabljene zemlje:
 široki krogi gibanja
 in zmedena črta neskončnosti.